

TAUREŅI MANĀ DVĒSELĒ

Liekas dvēsele mana gleznā ienākusi. Pati nākusi. Kā Ziedoņa taureņi degusi. Aizgājusi. Laime? To dvēsele nepazīst.

Melnā un baltā līst. Sāpes zeltā slēpj. Man nemanot. Atļaujiet man aiziet, palikt vairs nevēlos. Vai drīkstu aiziet? Apsolīt atgriezties. Neatgriezties. Dvēseli četrās pasaulēs nezīmēt vairs. Neredzēt.

Tik laime, šī dārgā un asā. Cilvēkiem, mums, zvēriem, dvēseli lasa. Klauvē pie tās. Palīdz tev un man, ir īsa. Laime dvēselei miglaini asā.

Sāpju lodes izšķīst manī. Dvēsele nav tīra. Kad tā būs brīva, zudīs četrinieks. Pie Kunga.

Baltos viņos grimsim mēs. Laimes viņos slīks... Es. Tu pati sējies? “Teikt vai neteikt, ka es Tevi.. Un jā.. Varbūt pat ļoti.” Ciešanu jūra. Taureņu viņi. Galvu satriekt pret mūri! Viņi noraus ķēdes. Palaidīs to no plaknēm ārā. Noraus arī ķēdes no...Manis.

Krāsa. Manu asiņu, Vienīgā, ko redzu uz akmeņiem apkārt. Un pazudis, grimdams dvēselē, mēģinu saprast. Grimdams dvēselē...Kas esi, laime? Ko vēlies? Vai cilvēka dzīvē tu pati sējies? Gribas pateikt –stop, taureņi,-viss lai pazūd! Arī laimes taureņi vēderā. Neatzītie un vēl neiepazītie. Neiepazītie, projām dzītie...